

Qui no coneix... Montserrat Riu Rebolleda, terra amb aigua i foc

PEL SENYOR RAMON

Foto: Maria Picassó.

Coneixeu la Montserrat Riu? És clar que sí, la ceramista d'ulls blaus, quasi transparents, sota un manyoc de cabell blanquíssim i unes mans de pell fina i esmolada, de tants anys com fa que remenen argila... El cas és que ella va resultar ser la més rixosa de quatre germans al cor d'una família de transportistes. Filla del 1950, estudià a Casa Caritat i fins va fer el Comerç, per allò de ser una noia de profit. L'experiència laboral, però, es limità al despatx de cal Juanola -sí, sí, al Photomaton del carrer Guimerà!- i després en un taller de policromia al carrer del Sol, entre marcs i retaules. Poca cosa més. És clar que a dinou anys també es posà a festejar amb el Carles Esclusa, i als 22 ja era casada -i ben aviat mare i tot. Primer de l'Emma, després de la Marta. I aleshores va passar allò, que va descobrir la ceràmica. Per sortir de casa, va començar a anar cada dissabte al taller de l'Angelina Prat, al carrer del Bruc. Li agradava, i li va agradar tant que la

mestra la va animar a estudiar seriosament. Dit i fet! La Montserrat fa el pas de matricular-se a Vic, on acabaven d'inaugurar escola d'art, i hi va amb la Maria Gelabert i el Carles Esclusa, que hi farà escultura. Això era el 1975. Són els anys d'aprenentatge -arts aplicades, després l'especialitat. I abans d'enllestir, un altre tomb, potser el definitiu, quan arriba a l'escola d'art de Manresa en Paulí, el reconegut ceramista a qui la Montse ja coneixia de visitar a Codalet, vora Cuixà. «Va ser el meu autèntic mestre, i és amb ell que vaig aprendre més que amb ningú». Aleshores la Montserrat ja fa temps que tenia apariat un forn a un cop de roc de casa, i fins fa classes allà mateix o també per les escoles. Treballa, exposa i es belluga molt. Participa en l'Associació de Ceramistes de Catalunya, o durant deu anys a la junta del Cercle Artístic de Manresa. Incasable, perseverant i creativa, s'ha passat la vida al barri, i allà mateix, al carrer de Sant Salvador, des de fa quatre mesos hi llueix un mural preciós, de notables dimensions, commemorant la capitalitat cultural de Manresa. Ara ella us dirà que es fa gran i que les bombones de propà cada cop li pesen més, però el cert és que encara fa córrer un segon forn per a les cuites de "rakú" a Castelfollit del Boix. I mentre recorda l'època d'exposicions aquí i a Andorra, i nord enllà, enyora la política dels "ateliers" d'art francesos que promocionen veritablement els artistes, mentre argumenta la unicitat de les peces per demostrar que la ceràmica no és una art menor. I en acabat, un Nadal i un altre, plogui nevi o faci sol, sempre la trobareu fent parada al carrer amb la seva darrera cuita. Convençuda que la terra és viva i que la forma l'hi posem nosaltres -o que, almenys, ella ho provarà un cop i un altre, i fins al darrer dia.